

kritiško ok(n)o

Angela Vode, Skriti spomin

televizijska drama, 8. 4., TVS 1

Igor Bratož

Nedostojno

Film režiserke **Maje Weis** in scenaristk **Alenke Puhar**, **Ane Lasić** (napisan na podlagi zapisov **Angele Vode Skriti spomin**, ki jih je Alenka Puhar uredila) je bil gotovo oddaja prejšnjega tedna. Ogle-dovati si jo je bilo mogoče na različnih ravneh, od tega, da gre za projekt javne televizije s proračunom več kot milijon evrov (pro-ducentski krogi so ocenili, da je, okleščen na polovico, stal več, kot so dobili skupaj dokumentarni, izobraževalni in otroški in mladinski program TVS za vse leto), prek tega, da je bil njegov nastanek, v nekaterih medijih izdatno reklamiran že ob začetku snemanja, »kulturnobojno« naglašen in predviden za čas pred lanskimi volitvami, do ugotovitev, da prinaša doslej neznan pogled v zgodovino in da razkriva skrajno pretresljivo življenjsko usodo. Na tem mestu me seveda lahko zanima zgolj televizijska izvedba grozljive zgodbe.

Izdelek me je povsem razočaral. Vloženega denarja nisem videl; iskanje neokuženih eksterierjev, rekonstrukcija časa, v katerem se neka zgodba dogaja, sta tako rekoč pogoj, ne pa poseben dosežek. Tisto, kar mi je govoril zaslon, je bilo podobno siceršnji slovenski produkciji: kljub drastičnosti predloge si je film v zastrti, počasni dikciji privoščil klišejsko, banalno, celo patetično izvedbo mnogih prizorov (okorno zamišljena ameriška inšpekcija, razbijanje kame-nja, nočna aretacija itd.), didaktične poenostavitve in posplošitve so kar hitele k sklepu, da je strašna usoda intelektualke, ujete v na-pačen čas in okolje, zgolj izhodišče za slikanje demonskosti režima. In pri tem ni pomembno, da turobno slikanje prisilno napeljuje na črno-belo dojemanje zgodovine, ki celoto zamenjuje z izrojeni-mi posamezniki in tako pravzaprav ideološko manipulira. Dvo-mim, da bi Angela Vode privolila v tako perfidno prisvajanje.